

[Baunsgaard.]
 gørende ved de urimeligheder, som det nuværende skattesystem indeholder, vil ikke med rette kunne betegnes som en reform. Derfor må hovedformålet være at få ændret ved det eksisterende skattesystem på en sådan måde, at nogle af de mange urimeligheder, som det nuværende system efterhånden er kommet til at indeholde, kan blive afskaffet; og hvis man vælger at afskaffe dem igennem en sådan forenkling, at skattesystemet bliver mere overskueligt, skatteberegningen enklere og skattefordelingen rimeligere, så når man det tidspunkt, hvor det er muligt at tage stilling til, om en kildeskat eller en anden form for samtidighedsskat er at foretrække.

Der er hovedformål, man ikke må tabe af sigte, og efter det radikale venstres opfattelse er der i særlig grad tre formål, som vi ikke bør tabe af sigte i den skattereforholdsdiskussion, vi har løbende, som vi må ofre den største opmærksomhed, og som må danne udgangspunktet for arbejdet i det kommende folketingsudvalg.

For det første har vi jo i virkeligheden et skattesystem, der for hvert år, der går uden ændringer i systemet, kommer til at vende den tunge ende en lille smule mere nedad. Vi har på et eller andet tidspunkt besluttet at fastsætte i ganske bestemte beløb en skattefri bundgrænse. Hvad man tjener under dette beløb, er skattefrit. Hvad man tjener derover, skal udsættes for beskatning. For nogle år siden blev vi enige om, at denne skattefri bundgrænse skulle være 7.000 kr. for forsørgere. Det kræver ikke megen argumentation at gøre det begribeligt, at 7.000 kr. i dag ikke er, hvad det var for nogle år siden. For hvert år, man fastholder dette bestemte beløb, bliver vort skattesystem i virkeligheden et system, der vender den tunge ende en lille smule mere nedad, fordi beløbet bliver mindre værd. På nøjagtig samme måde er de forskellige grænser, hvor den stigende skatteprocent kommer til at virke, fastsat i ganske bestemte beløb. Vi har den såkaldte proportional-skattegrænse på 22.000 kr. Ja men 22.000 kr. er ikke, hvad det var for nogle år siden, og derfor er denne grænse — og det er jo ikke mindst det, der har givet anledning til den store utilfredshed med det nuværende system —

faktisk mindre værd. Derfor er det nødvendigt at finde frem til et system, hvor prisudviklingen ikke automatisk udhuler de begrænsninger, man har tilsigtet, da man fastlagde sit skattesystem.

Den anden meget iøjnefaldende svaghed ved det nuværende system er de meget store spring i skatteprocenterne, de spring, som er skyld i, at enhver indtægtsfremgang udsættes for en urimelig hård førstegangsbeskatning.

Det tredje forhold, som også i stigende grad er blevet urimeligt i sine virkninger, er de mange individuelle fradrag i vor skattelovgivning. Det er indlysende, at jo højere en procent man beskattes med, jo større er fordelene af et fradrag. I det nuværende system bevirker det, at mange af de fradrag, vi har givet med en social begrundelse, også kommer til at give langt større fordel til højere indtægter end til mindre indtægter, og så er i hvert fald den sociale begrundelse væk.

Jeg må måske som eksempel, der kan illustrere, hvor nødvendigt det er at se på disse forhold, nævne to problemer, som ikke løses ved det af regeringen fremsatte kildeskatteforslag. Vi har et — og det vil næppe nogen bestride — socialt betonet fradrag derved, at man har lov til at trække det kontingent, man betaler til sygekassen, fra i sin indkomstopgørelse. Jeg tror, alle vil være enige med mig i, at begrundelsen for, at dette er blevet indført som et fradrag, var, at man forlangte af alle her i landet — rige som fattige — at de skulle være medlem af en sygekasse. For at sikre nogenlunde rimelig økonomisk forudsætning herfor over for mindre indkomster gav man folk adgang til at trække kontingentet fra; folk blev altså ikke beskattet af det beløb. Men hvordan virker det i dag?

Jo, det virker sådan, at alle indkomster, der ligger under den såkaldte proportional-skattegrænse, ud fra en gennemsnitsberegning ved at trække sygekassekontingentet fra vil kunne opnå en fordel på et sted mellem 60 og 70 kr. om året i mindre skat, medens de store indkomster — dem, der rammes af de høje marginals-katteprocenter — vil kunne opnå en fordel på et sted mellem 250 og 300 kr., alt efter hvordan deres indkomst udvikler sig fra år til år.